

“UKRAINIAN LABOR NEWS”

Published semi-weekly by the Ukrainian Labor News Ass'n
c/o Fritchard Ave. and McGregor St.,
Winnipeg, Man.

Subscription per year \$4.00
Telephone: St. John 1465.

“УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТІ”

Часопис для робочого людю — виходить два рази на тиждень:
В СЕРЕДУ І СУБОТУ.

Видає Створене “Українських Робітничих Вістей”.
Передплата на рік \$4.00

Адреса: —
UKRAINIAN LABOR NEWS
c/o Fritchard Ave. and McGregor St., Winnipeg, Man., Canada.

ФІЛОСОФІЯ АНАРХІСТУЮЧОГО ЧОРНОСОТЕНЦЯ

Моральне банкрутство української чорносотенщини на вишню є далеко більше, ніж матеріальне. Просто дивує ся, до якої глупоти може дійти людина, яка претендує навіть на титул “професора міжнародного права”.

Ми маємо на думці Михайла Лозинського, послідовника Драгоманова, як дехто має сміливі його називати. Його стаття п. н. “Дипломатичні представництва Української Соціалістичної Радянської Республіки”, поміщена в “Свободі” з 20. мая, аж надто свідчить про моральне убожество того “професора міжнародного права”. Воно і не диво. В своїх “доказах” про фактивність незалежності У.С.Р.Р., чорносотенна братія навіть з т. з. “високо-образованих кругів” є просто безоружна. Хотів-б вона довести, що незалежність У.С.Р.Р. — це фікція, се мисловська видумка, се чорт знає що, лише не незалежність, — тільки чим і як се доказати?

З вибухом безбраття на фронті “державного будівництва”, се “високовчена” дипломатична братія аж надто має досить часу на вичищення ріжних “доказів”, як історичних, так і біжучих, які вона містить переважно на шпальтах американських чорносотенних газет. Коли читаєш їхні убогі “доводи”, то так і бачиш, що сам автор не вірить їм, що збираючи їх він розтягає статтю, повторює одне і те саме по кілька разів бо... американські долари — се не фікція. Вони мають велику популярність на збанкрутованім європейським континенті, перед якою клонить свою горду голову навіть “міжнародне право”. А що вже тоді говорити про совість і честь людини, хоч би і з титулом “професора міжнародного права”. Довша стаття — більше рясло; більше рясло — більше і доаряжиків. Так каже “міжнародне право”. Але приступимо до суті річ.

Чому Радянська Україна, чи то пак “Советська Московщина” вислала представників У.С.Р.Р. до ріжних заграничних країв?

Таке питання ставить “професор міжнародного права” М. Лозинський і тут же відповідає: “щоби довести фактивність незалежності У.С.Р.Р. Розумієть ся, сей “шановний” професор не так коротко відповідає, бо тоді він отримав би за свої “відкриття” менше нефікційних доларів. І “професор міжнародного” лише двічі статі, йолуповати редактору укр. чорносотенної преси в Америці радіють і містять їх. На зміст статі вони не дивлять ся, лише на копіречь професора. Для них все одно: чи то йде мова про діаманти в більшевницьких кишках, чи про представництва У.С.Р.Р. за границею, лише аби противбільшевицьке, а в змісті її вони і самі добре не розбирають ся.

Отже чому У.С.Р.Р. підписала мировий договір з Польшею в Ридзі? Тому, щоби довести фактивність своєї незалежності. Чому У.С.Р.Р. має своє представництво у Варшаві? Тому, щоби довести, що се є фікція... Ах, не тільки на доказ фікції, але ще й тому, щоби знизити в Польщі уряд У.Н.Р. Ну, а чому Польща має своє представництво в Харкові? Там же нема ніякого другого польського уряду, щоби його знити? Се... для фактивності. Чому У.С.Р.Р. позаключувала договори з Австрією, Німеччиною, Чехословаччиною, та повисилала до тих країв своїх представників? Для фікції, фікції і ще раз фікції, а відтак ще й тому, щоби знизити в тих краях ріжні інші українські представництва.

Далше розум “професора міжнародного права” не сягає. Хотів же ступити крок далше, але впер ся своїм професорським добром в Чеху, не знавчачи на се, що сам писав про знефене тої самої Чехи. Але коли треба “доказати” фактивність незалежності У.С.Р.Р., то “міжнародне право” дозволяє “високовченному” професорові “вскресити” Чеху і поставити її на сторожі радянського дипломатичного посольства у Відні. Інакше не було-б фікції.

Ось тільки ще одне-дво: чому “Москалі призначили” представників У.С.Р.Р. за границею самих Українців? У Варшаві — Шумський, у Відні — Коцюбинський, а в Празі навіть Галичанин — Левинський. Чому?... Знова таки для фікції. Чому вони, до Генуї йти до України не післали? Ага... Не дурно то істине на світі така повторя, як “міжнародне право”. Ну, а если-б було стало ся таке лихо, що “Москалі” взяли та післали до Генуї Мануйльського або Коцюбинського? Для укр. чорної сотні, а для “професора міжнародного права” Лозинського з окрема, се несе одне була-б тільки фікція.

Нещасні люди. “Державне будівництво”, “міжнародне право”, а тепер, підчас безбраття на фронті “державного будівництва”, американські доларики поробили тих людей моральними каліками.
Водниць.

ГОЛОД І ЦЕРКВА

В Радянських Республіках забирають в церквах золото і срібло, щоби купити за них хліба для голодуючих. Певно ніде в світі нема так много богатства в церквах, як в Росії і на Україні. Лаври, монастирі, собори вбрані в золото і діаманти. Коли зайдеши в Лавру в Києві, то вона вся горить в золоті, як в огні.

Край знищений горожанською війною, відтак війною з шайхою Польщею, нарешті гуляли по ній ріжні банди, а на останку вдарила посуха і знищила те, чого не могли знищити банди.

Приволоже голодує, на цвинтарях гори трупів. Те саме і на Запорожжю та на цілій південній Україні. Треба купувати поживу за границею, там же треба купувати і насінє, щоби засіяти поля. Капіталістичні держави нічого не дають в борг робітничо-селянським державам. Вони краще хотіли би бачити їх конаючих у ніг своїх, ніж подати їм кусок хліба. Але за гроші, за золото вони продадуть їм не тільки хліб, але все, що вони мають. Будь ти ім найгіршим ворогом, але дай золото і берн всі засоби краю, навіть армату і воєнні кораблі.

В тім то і річ, що ні в Росії ні на Україні того золота в державній скарбі нема. Ріжні банди — Каледін, Колчак, Денікін, Семенов, Врангель, Петлюра, Балахович, навіть Махно і інша дрібна бандацька братія, рабували цілими районами сей богатий край і вивозили всі богатства за границю та віддавали за зброю і прогулювали з простигнутками “аншот” класи.
На 42 мільярди народного майна вивіз Петлюра з України

до Польщі підчас відступу звіттам з Півсудським в 1920 році. А скільки його вивезли з собою ріжні директори, сенатори, окремі члени ріжних правительств і цілі правительств, які ще і нині гоїно живуть по Віднях та Берлінах і справляють заграничним дипломатам фешенебельні раути.

В львівській “Землі і Волі” з 30. цвітня читаємо про втечу з Румунії до Галичини “батька” Махна з жінкою і штабом. “Махно жалував ся, що Румунія збрала від него без покитована грошеві квоти на суму около 10 мільйонів левів та значну скількість золота і срібла, які він “здобув” на Україні”.

Так рабували Україну ріжні “батьки”, малі і великі, і зробоване вивозили до Польщі, до Румунії, Франції і до всіх частин світа. А скільки десятків мільярдів марок Супрун просивстав в Берліні? І нині, коли голод насунув на Україну, вона не має за що купити для умираючих з голоду хліба.

Одинокою серед того страхотного голоду, сліз і смерти стоїть прибрана в золото, срібло та діаманти — церква.

“Нуждені люди дарували семигривенники, карбованці та коловники сріблом, але пан-отці... мовчали”. Так пише представдаєтель Всеукраїнського Центрального Виконавчого Комітету т. Г. Петровський.

“Пан-отці мовчали”. Та не догво.

Парафіани в селі Давидівці, Мелітопільського повіту, ухвалили віддати церковні скарби голодуючим. За ними пішли Савратівці і нині се поширилось на цілу Росію і Україну. З початку в газетах давалися заклики до духовенства і парафій, віддавати се до їх сумнів.

“Проте, коли показати ся лише на сумліне та ще до того релігійних людей, хочаб якому богови молили ся вони, то наряд чм. домкались би голодуючі допомоги. Проречиста Нансенова промова до людського сумління і та не пробуркала величезних дуків”.

Так пише т. Петровський, який з т. Калініном обізвав цілу Україну і бачив, хто помагає голодуючим. І тому він каже: “Висновок цілком зрозумілий. Умовини життя зараз є такі, що тільки примусовими заходами і можна щось здобути”.

І радянська влада відомо розробляє про забране церковних скарбів для помоці голодуючим. І “пан-отці” заговорили. Ім не захотіло ся розстатись з сріблом, золотом та діамантами. Вони мовчали на стогін голодуючих, але закричали, коли радянська влада, за почином самих селян, простягнула руку за церковними богатствами. Попам помагає кричати цілий капіталістичний світ. Осє недавно подано було новинку, в котрій капіталістична преса з лицерним обуренем доносила про заступ радянським судом 8 попів, за опір при забранню церковного майна.

Але попи не тільки вміють кричати. Вони, маючи в своїй історії досвід Дамаска Махоча, почали в Росії і на Україні самі обкрадати церкви, щоби тільки нічого не дісталося голодуючим. В харківських “Вістях” з 20. цвітня, в статі п. н. “Боротьба з злодіями в рясках”, читаємо:

“Щоб загальмувати справу допомоги голодуючим, щоби не дати голодуючим шматка хліба, контрреволюційна частина духовенства взяла ся красти церковні скарби, аби “боже жайно”, як вона їх називає. Безумірам в рясках чи обкрадати свого бога, чи видерти в умираючого з голоду шматок хліба з рота — є однаково. Вони не мають ні дрібки сумління, ані сорому... Коли контрреволюціонери в рясках побачили, що церковні скарби, надбані кривавими робітничими та селянськими руками, повертає голодуючим, щоби ратувати їх жите, — чужоїди в рясках не соромлять ся красти.

В Казані з грузинської церкви вони вкрали 40 брилянтів, в Спаській монастирі чернець Махтеї Правлін украв цінності: варті 38 фунтів золота і срібла, їх знайдено в Рибиську заволоданими на поповський подвір'ю. По церквах на Харківщині в богатих місяцях покрадено церковні річі. У Єгорієвській монастирі під Светлов і титар-купець украв 25 фунтів золотих та срібних церковних річій і передалі “боже жайно” ювілерові”.

В статі наводять ся ще більше примірів крадіжки попам церковних річій. Так, наприклад, в Іваново-Вознесенську попи укр. чотири позолочені самоцвітні образи.

Ось так ті, що називають себе послідовниками Христа, помагають своему “меншому” братови, коли той умирає з голоду. Правда, не всі. Є попи, котрі самі зголоосили ся віддати церковне майно голодуючим. Але се одиниці серед цілої церковної маси.

Цікаво на закінченні згадати про відозву всеукраїнської церковної ради автокефалістів, за підписом митрополита та інших напів духовних осіб, поміщену в київських “Вістях”. В тій відозві автокефалісти звертають ся до всіх “братів християн всіх церков та общин на світі” і визнають їх “во імй високої культури та святої гуманності почути стогін знесиленних мукми, приврати з кігтів ненажерливої смерті, особливо безвинних дітей”.

В тій відозві нічого не згадуєть ся про відданє церковних богатств голодуючим, але все таки церковники на Україні просять цілий світ о поміч голодуючим. В Канаді деякі англійські церкви збирають фонди для організації “Save the Children Fund”. А що зробила для голодуючих українська церква в Канаді? Чи найдець ся в Канаді і Америці хоч один греко-католицький, православний чи пресвітеріанський український піп, який обмовив би ся хоч одним добрим словом у відношеню до голодуючих робітників і селян України? Если є, то де він? Ми за такого се не чули. Зате нам добре відомо, що всі українські попи в Канаді і Америці є зацілком противниками помоці голодуючим. Вони, еслиб мали силу, то подали-б умираючим з голоду селянам на Україні замість хліба — камінь.

Отже не диво, що радянська влада підіриває проти цих “злодіїв в рясках” належні кроки.
Мусій.

ПЕТЛЮРА І “НЕДІЛІМА”

Тактика єдиного фронту стає все більш популярною не тільки серед робітництва, але і в шарах контрреволюції. Ще не так давно ми писали про єдиний фронт д-ра Ев. Петрушевича, а тепер ми маємо певні відомости про новий єдиний фронт, — з російськими монархістами.

Хай не думають, що се “залякування большевиками”. Відомости про закінченє єдиного фронту ми беремо не з промови т. Троцького на засіданню Московської Ради депутатів, а зі звіту про “український” зїзд у Відні, надрукований в німецьких, навіть не комуністичних, газетах.

На тім зїзді були представники всіх українських контрреволюційних угруповань, починаючи від У.Н.Р. і кінчаючи гетьманцями. Але були на зїзді і представники таких “українських” угруповань, як... Вранглія і Савінокова, останнього репрезентував ген. Пермкін.

Звичайно, зїзд було присвячено боротьбі з радянською владою. Богато говорило ся про “самостійну Україну”, але не менше і про “єдину неділіму”.

Як подає німецька “Арбайтер Цайтунг”, коли представник Вранглія і уповноважений Савінокова Пермкін виступили свої промови, закликаючи “українських патріотів” до спільної з ними боротьби проти Радянської Федерації, ті промови викликали серед “Українців” нечуваній ентузіазм, притяг в сал залунали вигуки: “Хай живе єдина неділіма Росія, хай живе Врангель!” Треба се додати до того “квітника” відомого київського мільярде-

потребу такої організації на збірних газетах і у відділах, можна підготувати для неї грунт на осін.

На закінченні, а дав би від себе такі пропозиції: у нас є тепер Робітничі Партія Канади, в якій гортують ся найвідоміші робітнички Канади. Сформовані відділи Р.П.К. по містах відбрали много роботи від відділів У.Р.Д., зробили їх бездіяльними. Се може привести до підпадуку Стіваришєня У.Р.Д., до якого ні в якому разі не можна допустити, памятаючи, що Стіваришєня У.Р.Д. є головною підвалиною просвітнього і організаційного руху серед українських робітників в Канаді. Отже всіма силами треба зберегти сю дорожню організацію, яка відгравала так велику ролю від часу зборони У.С.Д.Г. Ми не знаємо, що може статись з політичною нашою організацією, але просвітній істнованє з тої сторони є забезпеченє. Отже втримаймо її. Если тяжко платити вкладки до двох організацій, то зменшми у відділах У.Р.Д. членські вкладки до мінімуму, але організацію втримаймо.

Але без внутрішньої діяльності, організація замире. Если у ній не буде вестись якась просвітня робота, співачко-драматична, если у ній скасуєть ся діточі школи, то тоді, щоби членів її платили навіть по \$1.00 місячної вкладки, вона організацією не буде. Ми організацію перше всего цінимо після її діяльності, а не після членських вкладок. Можна заплатити членську вкладку, а до організації і носе не показувати. Членська вкладка лише як формальність, а організацію відносити на вищий ступєнь активності члена.

Отже втримаймо нашу організацію Стіваришєня У.Р.Д. і даймо її нове завданє, не казуючи її просвітній діяльності. Зробім її організацією взаємодомоці, чи як би там інакше її не назвали. Зробивши її організацією взаємодомоці, ми отворимо до неї двері широкому робітничим масам, над освідомленем котрих ми будемо мати змогу в організації працювати. Разом з тим, ми викоринимо раз на завжди жebraцтво з нашої організації, а дамо на час скорє і повне забезпеченє попавшим в критичне положенє товаришам. Если тоді прийде до нас за помічю робітнич з поза організації, то ми скажемо йому, що він спізнив ся. Треба було прийти до організації, поки був здоровий. А тепер ми не маємо навіть права так йому сказати, бо ми і для своїх членів жebraємо.

Проч з жebraцтвом з організації, нехай живе організована взаємодомоці!
Робітнич.

І хай котять ся в прірву. Хай остаточно дискредитує петлюрівщина й себе і свою ідею “самостійної неєнки”. Чим скорє тим діпше.

Бо чим яскравіш буде виявлятись дійсна суть, дійсне єство петлюрівщини, тим міцнішою буде боротьба всіх трудящих України проти жовто-блакитної контрреволюції, тим міцнішим буде єднанє всіх робітників і селян довокола Української Соціалістичної Радянської Республіки.

І Кулик.

ЖЕБРАЦТВО ЧИ ВЗАЄМОМІЧ?

Майже в кождім числі “Укр. Роб. Вістей” містять ся “пробсьба о поміч”. То з одної, то з другої сторони Канади попавші в якась нещастє робітнички-благотворицькі. Се пишуть робітнички не з Привожжа та Запорожжя, але з місцевостей, де повно всякого добра. Поможіть, бо прийдець ся з голоду загинути. І робітнички помагають. Жебрають між собою, формують спеціальні комітети, відкакують ся до робітничих організацій інших місцевостей, щоби помагали. І так ведеть ся стало.

Се ведеть ся не тільки в пресі, але се більше се робить ся пруба пресою. Майже до кожного відділу, філії і товариства У.Р.Д. в ріжних місцевостях приходять відозви з дітьми, подкалічені робітнички і благають поміч. І приходять переважно люди, які зовсім не належать до організації, приходять з просьбою, а декотрі з домаганєм, бо він, моля, робітнички організація і має помагати. На запит, чи сам ти належав коли або чи належав до якоїсь організації, відповідає: “не мав часу, не мав нагоди, мені було не до організації” і т. д.

Пішучому сі рядки приходило ся бачувати по необітних просторах Канади, бувати в організаціях і пригадувати се сему лихови. Інші приходять за помічю до робітничої організації впрот з парафії: “Отчець — каже — мене сюда прислали”. На питанє, чому “самі отчець” не помагають, відповідає, що “отчець казали, що у них парафія, а не добродійна організація”.

І робітнички снушать свої голови над сими темними і покривдженими сучасним ладом своїми братами до неволі. В ясвомого робітничка не хваєть ся смілости сказати: до якої організації чи парафії належав, та і поміч проси. Бо свідомий робітничка знає, що стиглий злидняк, поки прийшов до помічю до робітничої організації, пройшов всі інстанції “капіталістичної добродійности”. І робітничка збирає боляхочи то не будь для него. Йде між свідомих робітників і жebraє. Для себе самого не жebraє би, а для свого покритого брата по долі — жebraє. А що вже говорити про

того попавшого в тяжке положенє товариша, який стов'я і ширю працював кілька років в робітничій організації? Тут просто свідомий робітничка заставляє одні другого поміч сему товаришови, але знов таки жebraючому.

І не диво, що товариші дописувателі порушили на сторінках “Укр. Роб. Вістей” справу організації самопомоці серед українських робітників Канади. Пригадує, що Мхось свого часу писали товариші з Оттави, що вони заснували спеціальний комітет, який має зазначитись помічю товаришам, які паходять ся в критичнім положеню і зиввали товаришів позасновувати такі комітети в інших місцевостях Канади. Товариші з Оттави не дали якоїсь конкретної пропозиції, в якій спосіб має той комітет збирати фонди і кому помагаати; чи тільки членам Стіваришєня У. Р. Д., чи робітничкам взагалі. Далше се справу порушив т. Юзва з Венкувер, який пропонує організації самопомоці, але також не дає певних планів.

Розумієть ся, детальні плани може виробити тільки зїзд, або спеціально вибраний для сего комітет, а тепер злицинім буде над ними застановлятись; тепер іде мова лише про потребу такої організації. Тепер іде мова про усунєнє жebraцтва з організації, але його треба чимось замінити, бо нещасні випадки з товаришами були, є і будуть. Чимже замінити жebraцтво? Безуслівно, організацією взаємодомоці.

Організацією, зі встановленою вкладкою, до якої повинні бути втягнені широкі маси робітничства, без огляду на їх своїми братами до неволі. В ясвомого робітничка не хваєть ся смілости сказати: до якої організації чи парафії належав, та і поміч проси. Бо свідомий робітничка знає, що стиглий злидняк, поки прийшов до помічю до робітничої організації, пройшов всі інстанції “капіталістичної добродійности”. І робітничка збирає боляхочи то не будь для него. Йде між свідомих робітників і жebraє. Для себе самого не жebraє би, а для свого покритого брата по долі — жebraє. А що вже говорити про

СЛАВНИЙ УЧЕНИЙ ШТАЙНМЕЦ ПРЕДКАДАЄ РОСП СВОЇ УСЛУГИ.

МОСКВА, 21. цвітня. — Д-р Карл П. Штайнмец, дорядчий Інженер Загальної Електричної Компанії в Скенектеді, Н. Й., предложив премірови Ленінові свої услуги дотично здійсненія планів електротехніки в Росії, помагаючи своїми технічними радами.

Ленін відповів, що не може прийняти тої услуги, бо немає ще легальних зноски між Росією і Злученими Державами, і тому булоб трудно використати ту пропозицію в практичній спосіб.

Дякуючи Штайнмєцови за його добру волю, Ленін висказав вдяченє, що багато визначних учених приходять до заклчення, що “капіталізм мусить уступити місце чомусь лучшому”.

(В області електротехніки Штайнмец дорівнює сьогодні славному Едсонову. Уродженний в Німеччині, мусь покидати свій край в молодих літах, як переселений урядом Бісмарка за свої соціалістичні переконання. Недавно тому Штайнмец звернув на себе увагу американської преси тим, що виторвав у своїй Либраторії штучну блискавицю і удар грому, який розторощив поставленє в тій цілі дерево зовсім так, як се робить грим з мари.)

КОЖДИЙ РОБІТНИК І ФАРМЕР, КОЖДА РОБІТНИЦЯ І ФАРМЕРКА ПОВИННІ ЧИТАТИ
ГОЛОС ПРАЦІ
місячний журнал для працюючого людю,
який містить статі про робітничий і фермерський рух, популярні статі з ріжних галузей науки, оповідання, вірші, огляд важливіших світових подій так з робітничого руху, як і всіх інших, які мають своє значінє в відношеню до робітничого руху, словом — матеріял цікавий і вартисний для працюючих мас.
Перше число, богате змістом, можна одержати за надісланєм 25 ц.
Передплата на “Голос Праці” виносить: на рік \$2.50; на піврік \$1.25. Ціна поодинокого числа 25 ц.
Передплату наєжить посилати на адресу:
THE VOICE OF LABOR
UKRAINIAN LABOR TEMPLE,
Cor. Fritchard & McGregor Sts., Winnipeg, Man., Canada.